

เทศน์อบรมฆราวาส ณ วัดป่าบ้านตาด
เมื่อวันที่ ๒๔ สิงหาคม พุทธศักราช ๒๕๕๐

ขวางธรรมไม่เจริญ

ก่อนจึงหัน

เอาให้จริงให้จังนะพระเณรเรา การปฏิบัติทางด้านจิตตภาวนาผมถือเป็นที่หนึ่งเท่านั้น อย่างอื่นไม่สำคัญอะไรเลย สำคัญเรื่องการภาวนา สติจับให้ติดเก็บให้ติด ตั้งได้ลงสติได้เข้าจุดไหน ตั้งได้ๆ ทั้งนั้น สตินี้สำคัญมาก ผมได้มาพูดให้ฟัง คือว่าจิตผมเจริญแล้วเสื่อมๆ ปีกบห่าเดือน ดันเข้าไปแทบเป็นแทบตาย ๑๔-๑๕ วัน ไปอยู่ได้เพียง ๒-๓ คืน ถอยกรุด.หมดตัวเลยๆ โห ทนทุกข์ทรมานมากนะ จิตเสื่อมนี้ทุกข์มาก คือเสียหาย ทำยังไงได้ขึ้นไปแล้ว ได้ไปแล้วลงๆ ปีกบห่าเดือน ที่มันขึ้นทีแรกเป็นที่แรก ก็เราไม่เคยเป็นจึงไม่รู้จักวิธีรักษา มันจะเสื่อมจะเจริญอะไรก็ตายใจซิ บทเวลามันเสื่อมให้เห็นนิดหนึ่งเท่านั้นโดดออกเลย ฟาดเสียปีกบห่าเดือน

เจริญแล้วเสื่อมๆ อยู่ปีกบห่าเดือน จึงได้มาทดสอบพิจารณาเรื่องภาวนามันเป็นยังไง ดันเข้าไปแทบเป็นแทบตาย ๑๔-๑๕ วัน ไปถึงขั้นนั้นแล้ว อยู่ได้สองสามคืนหมุนตัวลงเลย ไม่มีอะไรห้ามอยู่ เอ้ มันจะเป็นอะไรนา พิจารณาสังเกตอยู่ตลอด เราทำความเพียรจะตายแล้วนะ ปีกบห่าเดือนแล้ว ก็เป็นอย่างนี้ตลอดมา มันจะไม่มีทางเปลี่ยนแปลงบ้างหรือ อุบายวิธีการที่จะทำให้มันเปลี่ยนแปลง เพื่อความเจริญขึ้นแล้วไม่เสื่อม มันไม่มีเหรอ งามเจ้าของ ฐานของจิตที่เจริญนี้คืออะไร ท่านแสดงไว้แล้วว่าสติ การเรียนปริยัติก็จับได้มา สติ สัพพตฺถ ปตฺถิยา สติจำต้องปรารภนาในที่ทั้งปวง เลยยึดเอาขึ้นมา

ยึดมาแล้วก็ เอ้า ตั้งใหม่ เรากำหนดจิตเฉยๆ เอาสติจับไว้ปล่อยได้ ที่นี้เอาแบบใหม่ เอาคำบริกรรมจับติด สติจับคำบริกรรมไม่ให้ปล่อย แต่มันจริงจังนะ ไม่ค่อยเหมือนใครง่าย ๆ ว่าอะไรเป็นอันนั้นเลย จับติดๆ ที่นี้เอาๆ คราวนี้เอาอันนี้ก่อน มันจะเป็นยังไงให้รู้กัน จะไม่ยอมให้ปล่อยสติ จับคำบริกรรม คำบริกรรมติดกับจิต เอาละเป็นอันว่าตกลงกัน พอว่าตกลงก็เหมือนว่าระฆังดั่งเป็งนะ ปึงสติไม่ให้ปล่อยเลยตั้งแต่ต้นนอนจนกระทั่งหลับ ปล่อยไม่ได้ว่างั้นเลย

ก็เดชะตอนนั้นเราอยู่คนเดียว พ่อแม่ครูจารย์ไปจากนาสินวนไปเผาศพหลวงปู่เสาร์ ท่านบอกว่า ให้ท่านมหาอยู่นั้นนะ จะกลับมาหา อยู่คนเดียวก็ยิ่งสนุกละซิ ทั้งวันทั้งคืนไม่ให้ปล่อยเลย ตั้งๆ อย่างไม่หยุดไม่ถอย ถึงขั้นเจริญหรือเสื่อมนี้ปล่อยเลย เพราะเราเคยเสียหายเรื่องความเจริญแล้วเสื่อม เสียหายมาเท่าไรก็มีแต่กองทุกข์ไม่สมหวัง คราวนี้ เอา อะไรจะเสื่อมให้เสื่อมไป เจริญให้เจริญไป แต่คำบริกรรมกับสติจับติดกับจิตนี้ไม่

ยอมให้เปลอ เอาเท่านั้นแหละ เอา อะไรจะเจริญให้เจริญไป อะไรจะเสื่อมเสื่อมไป ทอดอาลัยตายอยากหมด จะมีตั้งแต่คำบริกรรมติดกับจิต แล้วก็สติจับอันนี้ เอาเท่านั้นละ เอา เป็นยังไงให้รู้เอาเลยนะ

เหมือนวาระฆังดังเปิงจับปุบเลย ไม่ให้เปลอตั้งแต่ตื่นนอนพับจนกระทั่งนอนหลับ ไม่ให้เปลอเลย ก็อยู่คนเดียว ฟัดกันอยู่ ๓-๔ วันนะ ที่แรกนี้มันตันออกเหมือนอกจะแตก มันอยากคิด สังขารอวิชชาตันมันออกไป สังขารเป็นสมุทัย อวิชชาตันออก มันอยากคิดอยากปรุง อยากรู้อยากเห็น งานนั้นเป็นงานกิเลส ที่นี้คำบริกรรมของเรา เป็นงานของธรรม สติเป็นงานของธรรมจับติดอยู่ตรงนี้ไม่ให้ไป ไม่ให้คิด ให้คิดแต่พุทโธ เอาๆ อย่างนั้น เราติดพุทโธ ไม่ปล่อยพุทโธกับสติติด ต่อไปก็ค่อยเจริญขึ้นๆ ปล่อยเลย เอา จะเสื่อมๆ แต่อันนี้ไม่ยอมปล่อย ตั้งไปจนกระทั่งถึงจิตเข้า เวลาถึงที่มันแล้วจิตบริกรรมไม่ได้นะ นี่ละเรียนให้ถึงที่มัน พุทโธๆ บริกรรมๆ เวลาละเอียดเข้าไปจริงๆ นี่ พุทโธเป็นธรรมแห่งเดียว ปรุงไม่ออก ปรุงไม่มีเลย

แล้วทำไง สงสัย พุทโธๆ ติดแนบกันมาตลอด แต่มาถึงขั้นนี้แล้วพุทโธออกไม่ได้ ไม่ปรุง ปรุงเท่าไรก็ไม่ออก แต่จิตนี้ละเอียดมากนะ มันหยุดแล้วมัน มันหยุดทำงาน พุทโธก็หยุดพักแล้วมัน จิตเข้ารวมพัก เอา มันคิดไม่ได้ก็ไม่ต้องคิด แต่สติจะจับอยู่กับความรู้อันนี้ เพราะความรู้อันนี้มันละเอียด จับไว้ที่สติติดแนบ เอา มันเคลื่อนไหวจะเป็นยังไง มันก็เหมือนเด็กตื่นนอน พอนอนได้ทีแล้วก็ยิบเย็บๆ ขึ้นมา พอยิบเย็บๆ พุทโธได้ ใส่พุทโธได้ ได้แล้วก็ติดกันเลยเรื่อย ๆ

นี่ละเวลาจิตมันเข้าเต็มทีแล้วนี้บริกรรมไม่ได้นะ ไม่มีคำบริกรรม นึกไม่ออกเลย เหลือแต่ความรู้ที่ละเอียด แน่ว สติจับไว้แน่น พอมันคลี่คลายออกมาแล้ว จับพุทโธเข้าใส่เลยอย่างนั้นๆ ที่นี้พอไปถึงขั้นที่มันเคยเจริญแล้วเสื่อมลง ไปถึงนั้นแล้ว เอาๆ เสื่อมไป แต่เราจะไม่ปล่อยพุทโธ คำบริกรรมกับสติไม่ปล่อย เอา จะเสื่อมลงไปให้เสื่อม อันนี้ละมันสร้างความทุกข์ลำบากให้เรามากมายก่ายกอง เราไม่ยอมให้มันเสื่อม แต่มันเสื่อมต่อหน้าต่อตา เอาๆ เสื่อมไป นั่นละมันเด็ดต่อเด็ด แต่พุทโธจะไม่ปล่อย

พอถึงนั้นแล้วไม่สนใจ เอาๆ เสื่อมไปไม่เสียหาย ขึ้นเรื่อย ๆ ไปถึงนั้นแล้วไม่เสื่อมนะ ค่อยขยับขึ้นๆ แน่นขึ้นๆ พอมาถึงที่เคยเสื่อม ไม่เสื่อม เข้าใจนิดหน่อยแล้วว่า ถูกต้องแล้ว ขยับเลยขยับใหญ่ ที่นี้ขึ้นเลย ไม่เสื่อมอีก จึงแน่ใจว่า โอ้ นี่มันเปลอสติตรงที่เราไม่มีคำบริกรรม กำหนดเฉพาะจิตเฉยๆ เปลอได้ เพราะฉะนั้นจึงได้บอกหมู่เพื่อน ใครอยู่ในขั้นคำบริกรรม สติให้ติดกับคำบริกรรมอย่าให้เปลอ ตั้งฐานได้ไม่สงสัย ถ้าจิตเข้าสู่สมาธิ เป็นจุดความรู้เด่นๆ ให้สติจับอยู่นั้นอีกเป็นระยะๆ สติปล่อยไม่ได้นะ ยิ่งเข้าขั้นปัญญา สติกับปัญญามันเป็นอันเดียวกัน พุงๆ

นี่ละสอนหมู่เพื่อน เราจะสอนเวลานี้เท่านั้น นอกนั้นไม่มีเวลาจะสอน ให้ตั้งหน้าตั้งตาปฏิบัตินะ ที่สอนมาแล้วนี่ไม่ผิด เราผ่านมาแล้วทั้งนั้น ทดสอบกันเต็มที่เต็มฐาน ได้ผลมาเป็นทีพอใจแล้วจึงได้มาสอนหมู่เพื่อนด้วยความแน่ใจ ให้พากันไปตั้งใจปฏิบัติ พระเณรมาอยู่กับผม ผมไม่ได้มุ่งกิจการอย่างอื่นอย่างใดจะวิเศษยิ่งกว่าธรรม คือ จิตตภาวนานะ ให้มุ่งต่อจิตตภาวนา

การทำสมาธิหรือการพร้อมเพรียงสามัคคีกันนี้ ยกให้วัดป่าบ้านตาดเป็นที่หนึ่งมาแต่ไหนแต่ไร ไม่เคยขาดสามัคคี ทำงานทำการอะไรพร้อมปั๊บๆ ปิดกวาดเช็ดถูอะไรๆ นี้เรียกว่าพร้อมกันมาตลอดตั้งแต่สร้างวัด ไม่เคยได้ต้องติลิ่งเหล่านี้ หากจะต้องติอยู่บ้างก็ความเปลอสติ ภาวนาไม่ค่อยดีไม่ค่อยดีรากได้ฐาน เพราะเปลอสตินั้นแหละ ให้จับสตินี้เข้าไปหนุนนะ แล้วจะเป็นขึ้นได้ เจริญได้ ถ่าลงสติจับเข้าจุดไหนแล้วนั้นละเป็นธรรมเครื่องหนุนได้เป็นอย่างดี เจริญขึ้นไปๆ เรื่อยๆ สติเป็นสำคัญ เอาละให้พร

หลังจั้งหัน

เราพยายามชนทองคำเข้าคลังหลวงเราได้น้อยเมื่อไร ไม่ได้น้อยนะ ตั้งแต่ตั้งเมืองไทยเรามากี่ครั้งจะมีครั้งนี้ละครั้งหนึ่ง แต่ไม่ใช่ไอ้ไอ้อวดนะ ที่มันเด่นปรากฏว่าครั้งนี้ละที่ได้ทองคำเข้าคลังหลวงตั้ง ๑๑,๕๗๒ กิโล ไม่ใช่เล่นนะ ได้เยอะนะเข้าคลังหลวงเราพี่น้องชาวไทยเรารวมหัวกันโดยมีเราเป็นผู้นำ คือถ้าไม่มีผู้นำก็ไม่ทราบจะทำยังไง ไม่มีจุดรวม ไม่มีผู้ตั้งผู้ช่วย นี่เราก็ก่อช่วย ได้ทองคำตั้ง ๑๑,๕๗๒ กิโล ไม่ใช่เรื่องเล็กน้อยนะ นี่ละหนุนคลังหลวงของเรา คลังหลวงเราแข่งเมืองไทยก็แข่ง

ใครเข้ามาทำการค้าการขาย รายได้ทั้งเขาทั้งเราได้ไปได้มาประสับประสานกัน เขามาทำการค้าขายในเมืองไทยเรา เราก็ได้เงินเขา เขาก็ได้เงินเรา การประสานกันนี้ทุกสิ่งทุกอย่างราบรื่นดีงาม อาศัยทองคำเราเป็นพื้นฐานเอาไว้ เมื่อมีทองคำเข้าอยู่คลังหลวงใครก็อยากมาค้าขาย เพราะทองคำเป็นเครื่องพุงตัวไว้แล้ว หากจำเป็นอะไรทองคำนี้ออกรับๆ ที่นี้ก็สนุกค้าขาย ไปมาหาสู่กันได้สะดวกเพราะทองคำ เราจึงได้พยายามหาทองคำให้มาก

หลวงตาไม่ใช่คนฉลาดอะไร เกิดก็เกิดอยู่บ้านนอกบ้านนา ไม่ได้เกิดอยู่ในตุ่มในไห เกิดมาก็อย่างนี้ละ บวชไปศึกษาไปปฏิบัติไป ดูไปๆ แต่ข้อสังเกตสำคัญอยู่ ตั้งแต่เป็นพระเล็กพระน้อยความสังเกตดีตลอดนะ ไปสถานที่ใดวัดใดสังเกตๆ ตลอดถึงพระเณรในวัดเป็นยังงี้ๆ สังเกตเรื่อยมา อุตสำหรับพยายามชวนชวาย เฉพาะอย่างยิ่งเมืองไทยเราปี ๒๕๔๐ จะจม เรากระเทือนใจหนักนะปีนั้น คิดย้อนหน้าย้อนหลังถึงปู่ย่าตายายเรา ที่พาถ่อพาพาย พาลูกพาหลานถ่อพายมาด้วยความสงบร่มเย็นสมบูรณ์พูนผลเรื่อยมาๆ

ที่นี้พอมาถึงจุดนี้ ลูกหลานมีมากมีน้อยแทนที่จะส่งเสริมชาติไทยของเราให้เจริญรุ่งเรืองแน่นหนามั่นคงขึ้น กลับทรุดลงๆ นี่ละที่เราคิดมาก ถ้าอย่างนั้นลูกหลานเกิดขึ้นมาก็มาผลาญพ่อผลาญแม่ละซิ ไม่ได้มาพยุงพ่อแม่ให้เจริญรุ่งเรือง สมกับที่ว่าแม่พาท่อพาพามา แล้วจะทำยังไง เขาก็ดูถูกกันทั้งประเทศ ทั่วโลกเขาดูถูกเมืองไทยเรา ตั้งแต่ปู่ย่าตายายพามาเขาไม่ได้ดูถูก แต่เวลาลูกหลานไทยเข้ามานี้ถูกเขาดูถูกเหยียดหยามเป็นไปได้อย่างไร

เราคนไทยทุกคนในเมืองไทย เขาดูถูกเขาดูถูกทุกคน แล้วทำไมเราจะฟื้นตัวของเราไม่ได้ เราก็คอนเขาก็คอน เอาละที่นี้ นั่นละจึงได้พาพี่น้องทั้งหลายก้าวเลย ก็ได้สมมักสมหมายพอประมาณ การค้าขายก็ค่อยสะดวกสบาย เงินทองข้าวของก็ค่อยไหลเข้ามา เฉพาะอย่างยิ่งดอลลาร์เข้าคลังหลวงเพียง ๑๐,๒๑๔,๖๐๐ ดอลลาร์ ส่วนทองคำร้อยทั้งร้อยเข้าหมด ไม่ให้ปลีกให้แฉะรั่วไหลไปไหนเลยเด็ดขาด ทองคำก็ได้ตั้ง ๑๑,๕๗๒ กิโล มาก

บ้านอื่นเมืองอื่นเขาก็มาค้าขาย เขามีหวังอยู่กับเรา เรามีเครื่องประกันตอบรับกัน ติดหนี้ติดสินทองคำเป็นเครื่องยันเอาไว้ๆ ที่นี้การไปมาหาสู่ซื้อขายเขาก็เอาเงินมาเราก็เอาเงินไป ต่างคนต่างประสับประสานกัน คนหนึ่งได้หนึ่งๆ การทำมาหาเลี้ยงชีพก็คล่องตัวๆ เงินก็ไหลไปตามความคล่องตัวของการค้าขายนี้แหละ มันก็ค่อยเป็นไปอย่างนี้

เราพยายามที่สุด อะไรที่เป็นวิสัยของโลกที่จะช่วยได้แค่ไหน เราพยายามช่วยให้อุบายต่างๆ นานา นำหลายแบบหลายฉบับ เฉพาะอย่างยิ่งธรรมะเป็นสำคัญ ธรรมะเข้าสู่ใจแล้วใจจะฟื้นตัวเอง การเป็นอยู่ป่วยการใช้สอยอะไรเหล่านี้มันจะไม่เลยเกิดเตลิดเปิดเปิง จะรู้จักประมาณ การอยู่การกินการใช้การสอย มองดูเขาดูเรามองเต็มตัวเรามองเขามองเต็มตัว เขามองเราก็มองเต็มตัว รายได้รายเสียมีเท่าๆ กัน สติปัญญาของเรามียังไงออกใช้เพื่อรักษาชาติไทยของเรา นั่น ชาติไทยเป็นชาติที่มีเกียรติ เป็นเมืองขึ้นของใครเมืองไร เราก็ต้องรักษาหน้าของปู่ย่าตายายของเราเอาไว้ นอกจากรักษาลูกหลานไทยทั้งประเทศแล้ว ยังรักษาปู่ย่าตายายของเราที่พาท่อพาพามาได้เหมือนกัน ด้วยการชวนชวนของเรา

อย่าพากันลืมนื้อลืมนิ้วตัวฟุ้งเพื่อเห่อเหิม เมืองไทยเราเป็นเมืองสมบูรณ์พูนผลมาตั้งแต่ปู่ย่าตายาย ไม่อดอดอยากขาดแคลน เป็นเมืองอยู่ช้าวุ่นน้ำเรื่อย ๆ มา ที่นี้พอมาถึงลูกหลานไทยมันลืมนิ้ว ควันนั้นควันนี้ไม่มองดูปู่ย่าตายายของตัวเองที่พาท่อพาพามาเป็นไปมาเรื่อย ไม่ได้ฟุ้งเพื่อเห่อเหิมนะปู่ย่าตายายของไทยเรา แต่ลูกหลานมันฟุ้งเพื่อเห่อเหิม อะไรมาคว้ามับๆ ก็พวกลูกหลานนี่ละทำลายชาติทำลายปู่ย่าตายายของตัวเอง

เสียเอง ให้พากันคิดนะเรื่องเหล่านี้ สอนนี่สอนให้คิด เงินมีอยู่กับกระเป๋าเราเราจะเอาให้คว่ำกระเป๋าเลยก็ได้ในวันเวลาเดียวกันนั้นก็หมด ถ้าเราไม่ประหยัทรัภษด้วยเหตุด้วยผล ถ้าเราประหยัทรัภษด้วยเหตุด้วยผล การจับจ่ายด้วยเหตุผล ก็คงเส้นคงวาพออยู่พอเป็นพอไป ถ้ามีแต่ความฟุ้งเฟ้อหมด เป็นเศรษฐีก็หมดถ้าไม่รู้จักประมาณ ความรู้จักประมาณนี้เป็นสมบัติอันล้ำค่ารักษาหัวใจเรา นอกจากนั้นยังรักษาหน้าที่การงานให้เป็นไปด้วยความพอดีพอดี ให้พากันคิดนะเรื่องเหล่านี้

ทางศาสนาที่ไม่มีใครที่จะสนโตษมกน้อยยิ่งกว่าพระพุทธเจ้านะ เห็นไหมพระท่านนั่งครองจีวรฉันทุณั้น จีวรทั้งปะๆ ซุนๆ เหมือนเสือโคร่งเสือดาว นั่นละศาสนาของเราพาเป็นมาอย่างนั้น อันนี้เราก้เคยเป็นมาแล้ว มานี้มันทรูหรานะ ตั้งแต่ออกเที่ยวกรรมฐานนี้ โห้ เอาจริงเอาจังมากนะนี่ทำอะไรทำจริง ผ่านี่มองไปดูนี่เหมือนเสือโคร่งเสือดาว ทั้งปะทั้งซุนเต็มเนื้อเต็มตัว ไปตากบ้านสามผงเรายังไม่ลืม เราไปเที่ยวไปพักคือถึงเวลาที่จะซักสบงจีวรก็เข้าไปสำนักใหญ่เสีย ซักจีวรแล้วก็ออกเที่ยว นี่พอดีสบงจีวรควรจะซักแล้วก็เลยไปวัดบ้านสามผง ท่านอาจารย์บุญมาท่านเป็นสมภารอยู่

เวลานั้นซักซักหมดเลย พอซักแล้วก็ออก พอไปซักผ้าแล้วผ้าของเราก็ตากไว้นั้น ท่านอาจารย์บุญมาเรียกพระมาทั้งวัดเลยนะ หนุนนะประจักษ์ต่อหน้าต่อตาของเรา นี่ดูซิ มหานะนี้ เห็นไหมดูผ้าสี ผืนไหนๆ ดู ตากไว้นี้เป็นยังงี้ เหมือนเสือโคร่งเสือดาวลายเต็มตัว ทั้งปะทั้งซุนเต็มไปหมด มาดู ท่านเรียกพระให้พระเณรมาดูจริง ๆ นี่ดู ท่านเป็น มหานะนี้เห็นไหม เรามหามะแหที่ไหนมันจึงโก้เก๋มันได้เรื่องได้ราวอะไร นี่มาดูซิ ให้พระเณรมาดูจริง ๆ เราไม่ลืมนะ เป็นยังงี้ตากไว้นี้ ท่านมาซักผ้านี้ เดียวท่านก็จะเข้าป่าอีกแล้ว ให้อู

มันก็เป็นอย่างนั้นจริงๆ เรา มาทรูหรานะตอนนี่ละ คือปล่อย ไม่ใช้ว่าเป็นความฟุ้งเฟ้อนะ มันปล่อยไปธรรมตามัน อันนั้นก็ไหลเข้ามาอันนี้ก็ไหลเข้ามา เมื่อวานนี้ก็ไหลเข้ามานี้ รดยนต์สองคันสามคัน จะให้เราช้บรดยนต์เที่ยววัดโนวา ไปนอกวัดก็พอแล้ว นี่เตรียมรดยนต์ภายในวัดให้เราเที่ยวนี้มาอีก เราก้ชู่เอาบ้างเมื่อวานนี้ ก็เราไม่บวชมาหารดยนต์นี่นะ เราบวชมาหาอรอดหาอรอดหาธรรม เขาจะชื้อรดยนต์ให้เราที่คันเราไม่เคยเอานะ ที่นำมาชื้ออยู่ที่นี่ นั้นชื้อมาให้เราเราไม่เอา เขาก้เป็นเจ้าของ เขาอยู่กรุงเทพฯนะรถที่เราชื้ออยู่ที่นี่ เราเอารถเขามาชื้อ

คือเอามาถวายเราเราไม่เอา เราไม่ได้บวชมาหารดยนต์ มาฟุ้งเฟ้ออะไรกับสิ่งเหล่านี้เราว่า ที่นี้เขาก้เอารถยนต์มาให้เราชื้อ เราก้เลยเป็นอีกแบบหนึ่งขึ้นมา ทะเบียนบัญชีเจ้าของเขาอยู่กรุงเทพฯนะนี่รถเหล่านี้ คือเอามาถวายเราเราไม่เอาเลย เขาก้พลิกใหม่ละซิ เขาก้เอาแต่รถยนต์มาใช้ ทะเบียนบัญชีชื้ออยู่กับเขาหมดนะรถเหล่านี้ ไม่ได้เป็น

ของเราจะเป็นของเขา แต่เราใช้วันย้งคำ ก็เป็นอย่างนั้นละจะให้ว่าไง พลิกอย่างหนึ่งมัน ก็มาอย่างหนึ่ง มันพลิกหลายเล่ห์หลายเหลี่ยม เราไม่เอาแบบนี้มันก็เอาแบบนี้มาอย่าง นั้นละ ตามธรรมดาเราไม่มีที่ว่าฟุ้งเฟ้อเห่อเหิม มองดูมันขวางตาๆ คือขวางธรรมนั้น แหละ ถ้าอะไรขวางธรรมไม่เจริญ ถ้าให้ขวางกิเลสละดี ขวางกิเลสฟาดกิเลสละดี

อย่างที่ว่านั้น สบงจิวรไปตากที่วัดสามผง ท่านอาจารย์บุญมาเรียกพระมาทั้งวัด เลยนะไม่ใช่ธรรมดา เอา มาดูนี้ๆ เห็นไหม นี่มหานะ ทั้งปะทั้งซุนเต็ม สบง จิวร ผ้า อังสะ ผ้านุ่งผ้าห่มอะไรปะซุนไว้หมด เป็นเสือดาวนั้นละต่างเต็ม ท่านให้พระมาดู นีมา ดู มหานะนี้ดูซิจะเป็นยังไง พวกเราเป็นยังไงเอาอีกละท่านไล่ ท่านทำเราก็เล่าให้ฟัง ธรรมดา เราไม่ได้ทำเพื่อความโอ้อวด แต่มาที่นี้มันอะไรก็ไม่รู้ นะ อยู่ ฟุ่มเฟือย อันนั้น ขนมาอันนี้ขนมาเลยมองไม่เห็น เราก็ปล่อยตามเรื่อง ทุกวันนี้แบบปล่อยตามเรื่องนะ ใครจะเอาอะไรมาเอาอะไรไปไม่สนใจทั้งนั้น รถยนต์ก็ไม่ทราบว่ามีคัน มันหากมาหาก เป็น

เวลานี้เราปล่อยหมดแล้ว แต่ก่อนก็ปล่อยอีกอย่างหนึ่ง เวลาที่ธาตุชั้นธ้ออ่อนแอลงมานี้ก็ปล่อยอีกแบบหนึ่ง เป็นชั้นๆ ตอนๆ ไป พุดจริงๆ มันไม่ได้คู้้นะหัวใจดวงนี้ ไม่ได้คู้้นกับสิ่งใด ในสามแดนโลกธาตุนี้เราไม่มีที่จะคู้้นกับสิ่งใด ผิดรู้ทันที ถูกรู้ทันที มันจับปั๊บๆ มันหมุนของมันโดยอัตโนมัตินะ ไม่ได้ตั้งใจว่าจะหาจ้อหาคิดหาอ่านนะ พอ มองเห็นปั๊บจิตมันจะวิ่งปั๊บๆ ทราบโดยลำดับทั้งผิดทั้งถูกดีชั่ว มันหากเป็นของมันเอง ถึงขั้นมันเป็น แต่ก่อนไม่เป็น แต่ทุกวันนี้มันเป็นก็บอกว่าเป็น เป็นจริงๆ นอกจากไม่ พุดเฉย ถ้าว่าเก็บความรู้สึกเราก็ไม่ได้ตั้งใจเก็บ พอทราบแล้วมันก็หายเงียบไปๆ ถึง เวลาการที่จะนำมาพูดอะไรๆ นี้ถึงออกกะ ทีนี้ออกๆ แหละ

เรานี่เราพูดจริงๆ เราอยู่สบายๆ คนนั้นจัดนั้นให้คนนี้จัดนี้ให้ยุ่ง เราไม่ชอบ สังขารร่างกายนี้เป็นความสะอาดเมื่อไร ร่างกายนี้มันสกปรกเต็มตัวของมัน ป่าช้าผีดิบ คือตัวของเราแต่ละคนๆ เอาความสะอาดสะอาดอันมาจากไหน ครั้นเวลาเอาซากผีดิบไป อยู่ที่ไหน ปลุกกุฎีก็ขึ้นๆ สบงจิวรเครื่องใช้ไม้สอยมีแต่หุๆ หราๆ ฟู่ๆ ฟ่าๆ มา ประดับประดาซากผีดิบ พิจารณาอย่างนี้แล้วมันก็ปล่อยซิ พออยู่ได้ก็อยู่ไป สิ่งเหล่านั้น เขาไม่สกปรกเขาสะอาด ร่างกายของเราต่างหากสกปรกมาก อะไรเข้ามาเกี่ยวข้องกับ สกปรกกายนี้ต้องได้ซักต้องฟอกได้เช็ดได้ถู

เพราะร่างกายมันสกปรก แล้วจะหาอะไรมาปรนปรือมันอีก ปรนปรือเท่าไรมันก็ ปรนปรือสั้มปรนปรือถานนั้นแหละ ทำใจให้มันสะอาดสะอาดอันเสีย เป็นผ้าขี้ริ้วห่อทอง ไปที่ไหนไม่ได้ยุ่งกับอะไรเลย แต่อันนั้นมันจำครอบโลกธาตุ นี้ละจิตที่ชำระให้เต็ม เหนียวแล้วไม่มีที่ต้องติ หมดที่ต้องติแล้วมันจำตลอดเวลา ยืน เดิน นั่ง นอนไม่ละความ

จำตลอดเวลา เพราะจิตไม่มีอริยาบถ ถ้างได้จำตลอดเวลา ท่านว่า อาโลโก อุทปาติ
สว่างจ้าอยู่ทั้งกลางวันกลางคืน ยืน เดิน นั่ง นอน

จิตเมื่อได้ชำระซักฟอกให้เต็มเหนี่ยวแล้วเป็นอย่างนั้น ท่านสอนไว้แล้วในธรรม
อาโลโก อุทปาติ สว่างจ้าอยู่ทั้ง โลกวิทู รู้แจ้งทุกสิ่งทุกอย่างทั้งภายนอกภายใน บวกลบ
คุณหาร ได้สัดส่วนทุกอย่าง ท่านไม่ตื่นเต้นท่านไม่เป็นบ้า ไอ้พวกเรานี้พวกบ้า อะไร
มาคว้ามับๆ มาตกแต่งให้สดสวยงดงาม สดสวยงดงามอะไรซากผีดิบก็คือตัวของเรา
เอง เอาอะไรมาตกแต่งเท่าไรมันก็สกปรกไปตามๆ กันหมด เพราะตัวนี้เป็นซากผีดิบ
ตัวสกปรก จะเอาความสะอาดมาจากไหน ถ้างมาติดกายลงไปแล้ว ได้ซักได้ฟอกได้ชะ
ได้ล้างเช็ดถูกันตลอดเวลา ยังไม่รู้หรือว่ามันไปจากป่าช้าผีดิบนี่นะ พิจารณาให้ดีนะ
อย่าพากันเป็นบ้า

สร้างบ้านก็ฟาดมันสักสิบชั้นหรือร้อยชั้นเอาไปแข่งเทวดาเขานู่น สร้างบ้านสร้าง
เรือนอะไรก็ให้หุหุราฟุฟาสดสวยงดงามมาประดับป่าช้าผีดิบมันดูได้ไหม นี่พูดตาม
ความจริงนะนี้ ภาษาธรรมเป็นอย่างนี้ อะไรๆ นี่ตกแต่ง ก็คือว่าปกปิดตัวสกปรกเอาไว้
เอาอันนั้นมาครอบเอาอันนี้มาครอบให้เป็นความสะอาดสะอาดอันสวยงามน่าดู กิเลสมันก็
หลอกกันง่าย หลงกันง่าย โอ้ อันนั้นสวยงามแล้วก็คว่ำละชิ เห็นเขาสวยงามเราไม่มีก็
คว่ำละ ไม่มีจริงๆ ไปหาภูยืมเขามาสร้างบ้านสร้างเรือนสร้างอะไรก็แล้วแต่เออะ รดรา
อะไรก็ตาม ไม่มีเงิน เอา ชื่อผ่อนชื่อสดกันไปเรื่อยละ ยืมเงินเขามาซื้อก็มี นี่พวกบ้า
เข้าใจไหม

อยู่สภาพไหนก็อยู่กันไปซิ เกิดมากับพ่อกับแม่เรา ท่านชนรยนต์มัดค้อมาด้วย
เหรอ มีใครบ้างเกิดมาจากแม่เอารยนต์มัดติดค้อมา เอาเครื่องประดับประดับตกแต่ง
มัดค้อมันมาที่ไหน มันก็มีแต่ตัวล่อนจ้อนๆ ออกมาแล้วมันเป็นบ้าเฉยๆ นี่ เข้าใจหรือ
เปล่าละ เอละ

รับชมและรับฟังพระธรรมเทศนาของหลวงตา ได้ที่

www.luangta.com หรือ www.luangta.or.th

และสถานีวิทยุเสียงธรรมเพื่อประชาชน *FM 103.25 MHz*

และเครือข่ายทั่วประเทศ